RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 260.500 van 19 augustus 2024
in de zaak A. 236.679/VII-41.544

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pierre Robert
kantoor houdend te 1000 Brussel
Sint-Quentinstraat 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent (Oostakker)
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 23 juni 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 273.111 van 23 mei 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.038 van 6 oktober 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

ECLI:BE:RVSCE:2024:ARR.260.500

Eerste auditeur Pierrot t'Kindt heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 april 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Cedric D'Hondt, die *loco* advocaat Pierre Robert verschijnt voor verzoeker, en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Pierrot t'Kindt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 29 januari 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet).

De verwerende partij verklaart die aanvraag ongegrond, eerst bij een beslissing van 15 februari 2019 en, na de intrekking van die beslissing op 25 maart 2019, opnieuw bij een beslissing van 5 april 2019 (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 7 mei 2019 stelt verzoeker tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt die vordering tot schorsing en dat beroep tot nietigverklaring bij arrest nr. 225.306 van 28 augustus 2019.

De Raad van State vernietigt het voormelde arrest bij zijn arrest nr. 252.598 van 11 januari 2022 en verwijst de zaak naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de aanvankelijk bestreden beslissing opnieuw bij arrest nr. 273.111 van 23 mei 2022. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 39/2, § 2, en 39/60 van de vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

(hierna: “EVRM”) en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest van de Grondrechten).

In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat, gelet op de onzekerheid over zijn verblijfsrecht in Italië de verwerende partij minstens de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorg had moeten onderzoeken zowel in Italië als Afghanistan, om zo ook rekening te houden met de hypothese van een terugkeer naar dat laatste land als zijn land van herkomst.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dat in het bestreden arrest van de hand gewezen met de volgende overwegingen:

> “Verzoeker toont derhalve niet aan dat in zijn specifieke situatie, uit de weigering door de Italiaanse autoriteiten van het Franse terugnameverzoek *anno* 2018, blijkt dat hij zijn verblijfsrecht in Italië verloren zou hebben. Zulks blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier.”

Volgens verzoeker baseert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich daarvoor op stukken die de verwerende partij aan het dossier heeft toegevoegd nadat de aanvankelijk bestreden beslissing was genomen en die aan de raadsman van verzoeker op 13 april 2022 per elektronische post zijn medegedeeld. Onder die stukken bevindt zich een bericht van het Italiaanse ministerie van Binnenlandse Zaken, gedateerd op 21 juli 2021, waarin wordt vermeld dat verzoeker in Italië een verblijfsrecht heeft tot 30 april 2025. Uit volgend uittreksel uit het proces-verbaal van de terechtzitting van de IIde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 april 2022 blijkt voor verzoeker duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voormelde stukken refereert:

> “De voorzitter stelt ter terechtzitting dat de verwerende partij op 12 april 2022, na het cassatiearrest van de Raad van State van 11 januari 2022, een aantal stukken ter actualisatie aan de Raad heeft overgemaakt. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat deze stukken aan de advocaat van de verzoekende partij, bij wie woonplaatskeuze wordt gedaan, werden

> overgemaakt bij elektronische post van 13 april 2022. De advocaat van de verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting dat hij deze stukken heeft ontvangen."

Verzoeker vindt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op die manier duidelijk de procedurele keuze maakt om het eigen oordeel te baseren op elementen die dateren van na de aanvankelijk bestreden beslissing, daardoor buiten diens saisine treedt en zo artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet schendt, wat ook gevolgen heeft voor de principiële gelijkheid van de procespartijen. Als annulatierechter kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers enkel een beoordeling *ex tunc* maken, met andere woorden uitsluitend rekening houden met elementen die gekend waren op het moment van de aanvankelijk bestreden beslissing. Dat standpunt vindt volgens verzoeker onder meer steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 20 november 2019 met nr. 186/2019, overw. B.4.

In een tweede onderdeel laakt verzoeker dat de voormelde procedurele keuze van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hem geen mogelijkheid laat tot verweer. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt daardoor volgens hem artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, in zoverre dat bepaalt dat de procedure voor dat rechtscollege schriftelijk is en daarin geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota zijn uiteengezet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op dezelfde terechtzitting in een andere zaak zelf nog beklemtoond dat aanvullende nota's uitgesloten zijn in de annulatieprocedure.

De raadsman van verzoeker heeft op die terechtzitting nochtans vergeefs verzocht om schriftelijk verweer te mogen voeren indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening wenste te houden met de verklaring van de Italiaanse autoriteiten over de tot 2025 geldige verblijfsvergunning van verzoeker. Door hem niet de mogelijkheid te geven om te reageren op stukken die onbekend waren op het moment van de aanvankelijk bestreden beslissing en de instelling van

het beroep tegen die beslissing, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker ook nog artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten. Artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting naar Belgisch recht van artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ (hierna: richtlijn 2008/115).

Daarnaast heeft verzoeker tegen de aanvankelijk bestreden beslissing middelen ontwikkeld op grond van artikel 3 EVRM. Artikel 13 EVRM waarborgt het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in een procedure ter vrijwaring van artikel 3 EVRM. Indien de verwerende partij het administratief dossier wil actualiseren, staat haar niets in de weg om een nieuwe beslissing te nemen die formeel is gestoeld op de nieuwe stukken. Verzoeker zou zo kunnen kennisnemen van alle motieven en daarop schriftelijk kunnen reageren middels een verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De *in casu* door de verwerende partij toegepaste en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaarde wijze van actualisatie schendt voor verzoeker daarentegen de voormelde EVRM-artikelen.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijslast omdraait door in het bestreden arrest te overwegen dat verzoeker niet aantoont zijn verblijfsrecht in Italië te hebben verloren. Het komt nochtans toe aan de verwerende partij om bij gerede twijfel individuele garanties te bieden over de beschikbaarheid van en de toegang tot medische zorg, die in het geval van verzoeker afhangt van dat beweerde verblijfsrecht. Hoewel de aanvankelijk bestreden beslissing op geen enkele wijze uitsluitsel biedt over dat recht en dus over de beschikbaarheid van en de toegang tot medische zorg, beschouwt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het verblijfsrecht van verzoeker in Italië als vaststaand. Op het moment van de aanvankelijk bestreden beslissing bevatte het

administratief dossier nochtans geen stukken die zekerheid konden bieden over zo een verblijfsrecht. Het bevatte wel weigeringen van de Italiaanse autoriteiten tot terugname in het kader van een Dublinprocedure, die blijkens het bestreden arrest echter enkel wijzen op de afsluiting van de asielprocedure in Italië en dus niet op een verblijfsrecht daar. Als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toch op basis van die weigeringen aanneemt dat verzoeker in Italië een verblijfsrecht heeft, berust het bestreden arrest volgens verzoeker op een contradictoire motivering, wat eveneens aanleiding geeft tot cassatie.

Inzake de overweging in het bestreden arrest dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag zelf Italië heeft opgegeven als land van verblijf, wijst verzoeker erop dat hij die aanvraag heeft ingediend ten aanzien van zowel Italië als Afghanistan wegens de onzekerheid over zijn Italiaanse verblijfsstatuut. Daarbij heeft hij de onmogelijkheid om naar Afghanistan terug te keren geïllustreerd met het feit dat hem in 2015 in Italië subsidiaire bescherming is toegekend. Vermits de status van subsidiaire bescherming slechts aanleiding geeft tot een verblijf van vijf jaar, is daarmee niets gezegd over een actueel verblijfsrecht in Italië. In geval van een conclusie op de basis dat verzoeker dat verblijfsrecht geniet, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker de bewijskracht van de verblijfsaanvraag en van het verzoekschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing, gewaarborgd door de artikelen 8.15 tot en met 8.37 van Boek 8 van het Burgerlijk Wetboek.

Voor verzoeker kan het dus niet anders dan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de conclusie van een actueel Italiaans verblijfsrecht van verzoeker is gekomen op basis van de op de terechtzitting te berde gebrachte actualiserende stukken.

Voorts faalt de argumentatie van de verwerende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter rekening mag houden met actualiserende stukken op basis van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet

volgens verzoeker naar recht. Deze bepaling maakt het niet mogelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter een beoordeling *ex nunc* maakt van de aanvankelijk bestreden beslissing, zoals *in casu* volgens verzoeker nochtans wel is gebeurd.

Dat verzoeker voor de terechtzitting heeft kunnen kennisnemen van de nieuwe stukken, doet volgens hem aan het voorgaande geen afbreuk, gelet op artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, waaruit volgt dat hij bij de indiening van zijn verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alle middelen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing moet kunnen uiteenzetten. Informatie die *ex post* aan het dossier wordt toegevoegd, kan een ondeugdelijke beslissing niet zuiveren. De argumentatie van de verwerende partij met betrekking tot het arrest van het Grondwettelijk Hof van 20 november 2019 met nr. 186/2019 raakt voor verzoeker dan weer aan de essentie van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en de daaruit voortvloeiende wapengelijkheid van de gedingpartijen. Als de verwerende partij zou worden bijgevallen, zou enerzijds een verzoekende partij bij een annulatiegeschil geen nieuwe stukken mogen aanbrengen om haar actuele gezondheidstoestand te staven, maar de verwerende partij anderzijds wel actualiserende stukken mogen neerleggen, die weliswaar als zodanig geen betrekking hebben op die gezondheidstoestand, maar wel een beslissende impact kunnen hebben op het oordeel over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige medische zorg in Italië.

Beoordeling

6. Waar verzoeker het middel in de memorie van wederantwoord tracht om te buigen naar grieven over een gebrekkige motivering van het bestreden arrest en een miskenning van de bewijskracht van zijn verblijfsaanvraag en van zijn verzoekschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing, geeft hij aan dat middel een andere invulling dan in het verzoekschrift waarmee het cassatieberoep is ingesteld, zowel uit het oogpunt van de rechtsregels die daarmee geschonden

(kunnen) worden geacht als uit dat van de wijze waarop de schendingen zich zouden hebben voorgedaan. Hij licht daarbij niet toe waarom het middel niet reeds in het verzoekschrift tot cassatie die invulling kon krijgen, zoals vereist bij artikel 3, § 2, 9°, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

In die mate is de uiteenzetting van verzoeker niet ontvankelijk.

7. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het eigen oordeel baseert op stukken die dateren van na de aanvankelijk bestreden beslissing, waaronder een bericht van het Italiaanse ministerie van Binnenlandse Zaken van 21 juli 2021 waarin wordt vermeld dat verzoeker in Italië een verblijfsrecht heeft tot 30 april 2025. Het bestreden arrest maakt evenwel nergens melding van het voormelde bericht van 21 juli 2021. Uit geen enkel aspect van de motivering blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel baseert op dat stuk of enig ander stuk dat dateert van na de aanvankelijk bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stoelt zijn redenering daarentegen op de vaststelling dat verzoeker in zijn medische verblijfsaanvraag van 29 januari 2019 zelf heeft benadrukt dat hij in Italië de subsidiaire beschermingsstatus geniet zodat hij in elk geval niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Afghanistan. Daarnaast oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet aantoont dat uit de weigering door de Italiaanse autoriteiten van een Frans terugnameverzoek in 2018 blijkt dat hij zijn verblijfsrecht in Italië heeft verloren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeert dat verzoeker niet aantoont “dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing elementen aanwezig waren die onverenigbaar zijn met de vaststelling dat Italië verzoekers land van verblijf is in de zin van artikel 9*ter*, §1, van de vreemdelingenwet.” Hiermee benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf letterlijk dat het een *ex tunc* beoordeling heeft gemaakt. De inhoud van het proces-verbaal van de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 april 2022 doet daaraan geen afbreuk. Het

middel mist feitelijke grondslag. De artikelen 39/2, § 2, en 39/60 van de vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten zijn niet geschonden.

8. Het eerste middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van het gezag van gewijsde en artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek, het beginsel van de bewijskracht der stukken, gewaarborgd door de artikelen 8.15 tot en met 8.27 van Boek 8 van het (nieuwe) Burgerlijk Wetboek, en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Vooraf stelt verzoeker nog dat de overwegingen 3.3.1.-3.3.9 van het bestreden arrest vatbaar zijn voor twee verschillende interpretaties waarop in de eerste twee middelonderdelen afzonderlijk wordt ingegaan.

In een eerste onderdeel en volgens een eerste interpretatie van de desbetreffende overwegingen van het bestreden arrest argumenteert verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hervalt in de denkfout die aanleiding heeft gegeven tot de cassatie van diens arrest nr. 225.306 van 28 augustus 2019, door opnieuw te veronderstellen dat verzoeker in het fysieke bezit is van een Italiaanse verblijfsvergunning. In navolging van de arts-adviseur van de verwerende partij overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat verzoeker in Italië toegang kan hebben tot gezondheidszorg door er zich te registreren bij de *Servizio Sanitario Nazionale* (nationale gezondheidsdienst) om zo in het bezit te worden gesteld van een gezondheidskaart.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderbouwt die visie met een referentie aan het document "*How to register with the National Health Service (SSN)*", geraadpleegd via www.pratomigranti.it. Dat door verzoeker als stuk 7 bij zijn cassatieverzoekschrift gevoegde informatieve document, waarvan hij een uittreksel citeert en vrij vertaalt, bevat de vermelding van een kopie van een geldige verblijfsvergunning onder de voor te leggen documenten. Daaruit blijkt volgens verzoeker duidelijk dat voor de registratie door de betrokken dienst een Italiaanse verblijfskaart vereist is, die hij niet heeft. Het fysieke bezit van zo een verblijfsdocument vormt door de desbetreffende overweging aldus wederom een determinerend motief om te oordelen dat verzoeker toegang kan hebben tot de Italiaanse gezondheidszorg en zijn kritiek op de aanvankelijk bestreden beslissing af te wijzen. Op die manier schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor verzoeker het gezag van gewijsde van arrest nr. 252.598 van de Raad van State van 11 januari 2022 en daarmee ook artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek.

In een tweede onderdeel van het middel, ingegeven door een andere interpretatie van de voormelde overwegingen van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met die overwegingen niet uitgaat van het fysieke bezit van een Italiaanse verblijfskaart door verzoeker, ziet die laatste een probleem ontstaan doordat dan wordt aangenomen dat hij zonder dat bezit toegang heeft tot de Italiaanse gezondheidszorg. Het document waaraan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen refereert om zijn visie te onderbouwen, vereist immers dus wel degelijk de voorlegging van een kopie van een geldige verblijfsvergunning voor een registratie bij de Italiaanse nationale gezondheidsdienst. Conform die interpretatie komen de bedoelde overwegingen van het bestreden arrest niet overeen met de bewoordingen van het document waarnaar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de arts-adviseur van de verwerende partij verwijzen, waardoor die overwegingen volgens verzoeker leiden tot een schending van de bewijskracht der stukken, geregeld in de artikelen 8.15 tot en met 8.27 van het Burgerlijk Wetboek.

In een derde onderdeel van het middel neemt verzoeker als vertrekpunt dat hij tegen de aanvankelijk bestreden beslissing verdedigbare grieven heeft ontwikkeld op basis van artikel 3 EVRM. De ernst van zijn medische situatie staat niet ter discussie. Door zijn op artikel 9*ter van de* vreemdelingenwet gesteunde verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren, heeft de verwerende partij erkend dat verzoeker lijdt aan een ernstige symptomatologie van onder meer depressie, angststoornissen en posttraumatisch stresssyndroom. De medische toestand van verzoeker is dermate ernstig dat hij bij onbeschikbaarheid of ontoegankelijkheid van medische zorg in Italië zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting. Daarom had de verwerende partij een rigoureus onderzoek moeten voeren naar het risico op schending van artikel 3 EVRM in geval van een terugkeer van verzoeker naar Italië. Dat volgt voor verzoeker uit het arrest van de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 13 december 2016 met nr. 41.738/10 in de zaak Paposhvili tegen België, waarvan hij overweging 187 citeert. Door voor verzoeker in Italië de nodige medische zorg beschikbaar en toegankelijk te achten met overwegingen die hetzij het gezag van gewijsde van arrest nr. 252.598 van de Raad van State van 11 januari 2022 schenden, hetzij aan het document "*How to register with the National Health Service (SSN)*" een betekenis te geven die ingaat tegen de bewoordingen van dat document, verzuimt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat verzoeker betreft om over te gaan tot de uitvoering van een onderzoek in de voormelde zin. Bij gebrek aan een dergelijk onderzoek naar het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bij een uitwijzing van verzoeker naar Italië schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest de procedurele vereisten van artikel 3 EVRM in samenhang met artikel 13 EVRM.

10. Verzoeker herhaalt het middel in de memorie van wederantwoord.

In een eerste repliek op het standpunt van de verwerende partij dat verzoeker, als persoon met de subsidiaire beschermingsstatus, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht wordt geacht toegang te hebben tot de Italiaanse gezondheidszorg, wijst verzoeker erop dat de verwerende partij eraan voorbijgaat dat het document waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich daarvoor steunt, die toegang expliciet afhankelijk maakt van de voorlegging van een Italiaanse verblijfskaart.

Voor zover de verwerende partij ingaat op wat verzoeker beschouwt als de tweede mogelijke interpretatie van de relevante overwegingen van het bestreden arrest, herinnert verzoeker eraan dat in dat arrest geen rekening is gehouden met de volledige draagwijdte van het document in kwestie en daardoor de bewijskracht van dat document is geschonden. Gezien die draagwijdte is het argument van de verwerende partij dat de in het tweede middelonderdeel opgeworpen schending geen probleem stelt, omdat nog steeds redelijkerwijze valt aan te nemen dat verzoeker in Italië toegang zal hebben tot de gezondheidszorg, ongeacht de fysieke voorlegging van een verblijfsvergunning, volgens verzoeker wel degelijk problematisch.

Verzoeker acht dat argument bovendien evenzeer onhoudbaar in het licht van de rechtspraak van het EHRM, dat immers geen genoegen neemt met dergelijke aannames wanneer gebrek aan (toegang tot) adequate medische zorg leidt tot blootstelling aan een schending van artikel 3 EVRM en dan vereist dat iedere twijfel omtrent een dergelijke blootstelling wordt weggenomen. Inzake het derde middelonderdeel repliceert verzoeker ook nog dat een toetsing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of de verwerende partij voldoende zekerheid heeft geboden om een schending van artikel 3 EVRM uit te sluiten, niet buiten de bevoegdheid valt van dat rechtscollege als annulatierechter.

Beoordeling

11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in essentie dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus bezit in Italië en daardoor ook in zijn specifieke geval praktisch toegang heeft tot medische zorgen.

12. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt daarbij, in tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft, niet aan dat verzoeker in het fysieke bezit is van een verblijfsdocument. Het oordeelt enkel dat verzoeker, als begunstigde van subsidiaire bescherming in Italië, aanspraak kan maken op een verblijfsrecht en zich in dat land in het bezit kan laten stellen van een verblijfstitel. Dit blijkt onder meer uit de eerdere passus in het arrest dat "verzoeker, gelet op de hem toegekende beschermingsstatus, een verblijfsrecht heeft of althans kan doen gelden" (zie nr. 3.1.3) en het feit dat nergens in het arrest of de bestreden passages aangegeven wordt dat verzoeker in het fysieke bezit is van een verblijfsdocument. Het eerste onderdeel van het tweede middel berust op een onvolledige en verkeerde lezing van het bestreden arrest. Noch het gezag van gewijsde van arrest nr. 252.598 van de Raad van State van 11 januari 2022, noch artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek, zijn geschonden.

13. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert in het tweede middelonderdeel, evenmin aan dat zonder het fysieke bezit van een Italiaanse verblijfskaart toegang verkregen kan worden tot de Italiaanse gezondheidszorg. In navolging van de arts-adviseur overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat verzoeker in Italië toegang kan hebben tot de gezondheidszorg door er zich te registreren bij de *Servizio Sanitario Nazionale* om zo in het bezit gesteld te worden van een gezondheidskaart waarmee hij toegang krijgt tot alle medische diensten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwist niet dat voor de registratie door de betrokken dienst een Italiaanse verblijfskaart vereist is. Hij neemt enkel aan dat verwerende partij gelet op de toegekende Italiaanse verblijfsstatus ervan uit mocht

gaan dat hij een verblijfsrecht en verblijfstitel heeft of zou kunnen verkrijgen. Dit blijkt uit de eerdere passus in het arrest dat "verzoeker, gelet op de hem toegekende beschermingsstatus, een verblijfsrecht heeft of althans kan doen gelden" (zie nr. 3.1.3) en het feit dat verzoeker dit niet voor de verwerende partij betwist heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in randnummer 3.3.4 van het bestreden arrest vast dat de verzoeker "in zijn aanvraag van 29 januari 2019 niet heeft uiteengezet dat hij geen toegang zou hebben tot de nodige medische zorgen omdat hij geen verblijfsrecht meer heeft dan wel omdat er geen zekerheid zou zijn omtrent zijn verblijfsstatuut in Italië". Het tweede onderdeel van het tweede middel berust eveneens op een onvolledige en verkeerde lezing van het bestreden arrest. Een schending van de bewijskracht der stukken, zoals geregeld in de artikelen 8.15 tot en met 8.27 van het Burgerlijk Wetboek ligt niet voor.

14. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch oordeelt dat verzoeker in het fysieke bezit is van een Italiaanse verblijfskaart, noch aangeeft dat zo een kaart niet vereist is opdat hij in Italië toegang zou verkrijgen tot de medische zorg die hij nodig heeft, is ook de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM *juncto* 13 EVRM gebaseerd op een verkeerde lezing van het arrest.

15. De drie onderdelen van het tweede middel missen feitelijke grondslag.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, "de plicht tot een richtlijnconforme interpretatie" en de artikelen 4 en 51 van het Handvest van de Grondrechten.

Het middel betreft de motivering in het bestreden arrest waarmee de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen toepassing inhoudt van het Unierecht daar ze is getroffen op grond van een louter nationale wetgeving en dat bijgevolg artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten niet van toepassing is op de aan hem voorgelegde betwisting, gelet op artikel 51 van dat Handvest.

Die motivering faalt volgens verzoeker naar recht omdat de aanvankelijk bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, dat blijkens de parlementaire voorbereiding van een wijziging van die wet de omzetting in het Belgische recht vormt van artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115 en dus wel degelijk uitvoering geeft aan het Unierecht. Overeenkomstig artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten diende de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing dus wel de bepalingen van datzelfde Handvest te respecteren. Met zijn andersluidende oordeel schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarom artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, gelezen op richtlijnconforme wijze in het licht van artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115, alsook de artikelen 4 en 51 van het Handvest van de Grondrechten.

17. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker zijn standpunt. Hij voegt daaraan toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel zijn eerste twee middelen voor dat rechtscollege onontvankelijk heeft verklaard in zoverre ze steunen op artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten wegens een gebrek aan toelichting van de wijze waarop de aanvankelijk bestreden beslissing die artikelen zou schenden. Hetzelfde voorbehoud maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet met betrekking tot het derde voor hem aangevoerde middel, dat evenzeer steunde op artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten. De motivering van het bestreden arrest die verzoeker in het derde cassatiemiddel aanvecht, is volgens hem daarom niet overtollig.

Tegen de door verwerende partij betwiste omzetting van het Unierecht, meer bepaald van artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115, bij artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, gaat verzoeker in met een nieuwe verwijzing naar de parlementaire voorbereiding van de desbetreffende wijzigende wetgeving. Hoewel die voorbereiding volgens hem duidelijk genoeg is, citeert hij voorts ook nog het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 20 oktober 2022 met nr. C-825/21 in de zaak UP / OCMW Luik.

Beoordeling

18. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt als volgt in verband met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten bij de bespreking van het derde middel:

> "3.3.8 Wat de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest betreft, merkt de Raad op dat de verzoeker verzuimd heeft om toe te lichten hoe dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou worden.
> Bovendien houdt de thans bestreden beslissing geen toepassing in van het Unierecht daar zij werd getroffen op grond van een louter nationale wetgeving. Bijgevolg is artikel 4 van het Handvest in de voorliggende betwisting sowieso niet van toepassing (cf. artikel 51 van het Handvest).
> Het derde middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk."

Het standpunt van verzoeker in de memorie van wederantwoord dat uitsluitend de twee andere door hem voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde middelen bij het bestreden arrest onontvankelijk worden verklaard in zoverre ze steunen op artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten, mist gelet op het voorgaande feitelijke grondslag.

19. Door het gebruik van het woord "bovendien" blijkt duidelijk dat de door verzoeker gehekelde redenering in het tweede lid van de geciteerde passage een overtollige motivering betreft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijt verzoeker in eerste instantie dat hij verzuimd heeft om toe te lichten hoe artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten door de

bestreden beslissing geschonden zou worden. Deze vaststelling volstaat op zich voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten onontvankelijk te verklaren.

Om die redenen kan het middel niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest en heeft verzoeker geen belang bij het middel.

20. De verwijzing naar artikel 3 EVRM in de memorie van wederantwoord is niet dienstig, aangezien verzoeker zich in het derde cassatiemiddel van het verzoekschrift niet op de schending van dat artikel beroept.

21. Het derde middel is onontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negentien augustus tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**